

kunne man lidt nervøst spørge, om ikke brug af bøger stadig og fortsat bør være noget helt afgørende i folkebibliotekernes liv. Det er vel logik for perlehøns, at et bibliotek her omkring årtusindskiftet ikke kun kan være bøger. Naturligvis skal både musik og cd-rom og Internet og alt det andet være en naturlig del af et moderne bibliotek, men den oprindelige kulturelle dimension må ikke gå fløjten i begejstring over informationsteknologien.

I kølvandet på UBIS-rapporten afventer vi med spænding ministerens udspil om brugerbetaling på ikkebogudlån. Det havde vi faktisk ventet at læse noget konkret om i redegørelsen, men ministeren er måske ikke selv afklaret.

Til sidst en bemærkning om Kulturfonden. Den får vi åbenbart lejlighed til at diskutere om meget kort tid. Lad mig bare sige, at Det Konservative Folkeparti ser med betydelig skepsis på ministerens idé om en ny udviklingsfond. I virkeligheden synes vi, det er lidt underligt, at når alle nu erkender, at Kulturfonden har gjort sin pligt, og den har også mange steder gjort en god pligt, meget værdifuldt er sat i gang, men når den nu har gjort sin pligt, hvordan kan det så være, at den ikke kan få lov at gå? Derved ville ministeren jo også få penge både til at redde de lukningstruede teatre og til den nye kunstfondsstøtte til de skabende kunstnere, som vi skal behandle senere i dag.

Samlet: Er meningen med en sådan redegørelse ikke netop at forsøge at se tingene i sammenhæng, aflevere nogle væsentlige kulturpolitiske markeringer? Jeg bliver nødt til at sige, at i den konservative folketingsgruppe savner vi lidt disse markeringer.

Så siger jeg til sidst igen, at der er mange steder, hvor jeg gerne vil kvittere for en række positive bemærkninger, også en række nytænkte bemærkninger, men det synes jeg ikke tiden har været til ved denne lejlighed. Jeg har prøvet at sætte fokus på et par enkelte temaer til i dag.

Margrete Auken (SF):

Hvornår får dette Folketing en kulturdebat, der drejer sig om, hvad vi skal med kunsten og den øvrige kulturpolitik, en debat, der er konkret både i sine målformuleringer og i sine virkemidler? Når vi en sjælden gang diskuterer kulturpolitikken, drejer det sig næsten altid om penge, og selv om ingen vil bestride vigtigheden af pengene, ville det da være spændende, hvis vi også var i en vedvarende diskussion om den betydning, god kunst, museer, biblioteker –

ja, lige dem får vi jo indimellem forholdt os til – og så musik har for folk og for folkestyret. Så ville man måske også lettere kunne afgøre, hvordan pengene skal fordeles.

Nu føler vi os for ofte udleveret til diverse lobbyister. Det selvfølgelig værn, vi har på andre politikområder ved overordnet at kunne danne os en fornemmelse af, hvad der er vigtigt, mangler her. Hvorfor skal teatrene have? Hvad så med spillestederne? Og dansen, er den ikke også vigtig? Kan billedkunstnerne klare sig, lave ordentlig kunst til os på de vilkår, vi giver dem?

Et eller andet sted aner vi det ikke og må enten klamre os til, hvad man sådan plejer at gøre, eller beslutte os for at holde med den eller den af supplikanterne for at få mindst muligt vrøvl med miljøet.

Så jeg glædede mig sådan til at få en redegørelse, hvor regeringen fortalte, hvad den ville med sin kulturpolitik, så man omsider havde noget at forholde sig til, både når de konkrete tiltag skulle vurderes, og når pengene, som der ikke er mange af, og som der i øvrigt altid vil være for få af, skulle fordeles. Og så kom den, og øv og øv og atter øv.

Kære minister og hans ministerium: Det er altså noget bras! Store patetiske ord uden ret meget indhold at forholde sig til og endnu mindre af konkrete initiativer. Den bringer os ikke meget ud af stedet, og hvor den gør det, kan vi ikke engang være sikre på, at retningen er rigtig, netop fordi man ikke har en overordnet målsætning.

Alt er interessant i denne redegørelse, men intet er vigtigt. Vi savner i den grad den langsigtede målsætning på de fleste delområder, og især savner vi en vision for kulturpolitikken som helhed.

Vel er det godt, at såvel børnenes som de nye danskeres kultur nævnes tillige med behovet for at styrke den til glæde for alle parter, men hvordan? Det får vi ikke et ord om. Det, der står om det kulturelle demokrati, om ytringsfrihed og decentralisering – det er jo altid godt – vilje til forandring, dynamik og kompetence, styrkelse af dansk identitet, så vi med større trykthed kan møde det fremmede og oven i købet bidrage til den fælles kultur, sådan står der ikke, men mon ikke det er det, der menes, er alt sammen vældig godt, men hvem er uenig? Der er da meget i redegørelsen, vi er enige i, men ofte er det så banalt, at det næsten er klamt.